

Ούτε γέλιο ούτε

κλάμα. Κάτι ως κύμα σιγής. Κι αμετάφραστες λάμπεις.

Σ' ανοιχτή την αγκάλη της η στοργή σταυρωμένη.

Πιο λεπτή. Πιο απαλή. Πιο ιλαρή. Για τη θλίψη της σκέφτομαι : θα γινόταν να γίνει;
Πιο εισδυτική και ταυτόχρονα λυτρωτικότερη;

Θλίβομαι άρα υπάρχω : βαθύτερος, πυκνότερος, προφανέστερος πάσης ανυπαρξίας.

Η ζωή της διάφανη : να πενθεί για τη σταύρωση. Η ζωή της βαθειά : να πενθεί για το θάνατο. Η ζωή της πυκνή : να πενθεί μια αμαρτία.

Αν αφουγκράζομαι και τη δική μου ζωή τούτην ακριβώς τη θλίψη να επιποθεί, είναι διότι εντός της δεν αντέχει τίποτα που να μην κυοφορεί σημασίες. Ίσα ίσα *αμαρτία* - λογίζομαι - είναι, ειδικά, η απάρνηση της σημασίας. Είναι η απόφαση της ελευθερίας του κόσμου να απαρνηθεί την ελευθερία του. Είναι - σα να λέμε - η απάρνηση, όπως τούτης, μιας θλίψης.

Μιας θλίψης που, μόνη εκείνη με πείθει πως χωράει το παν, καθώς μόνη η ίδια δεν φοβάται το τίποτα. Πως διανοίγει τα πέρατα. Πως γεννάει το θαύμα. Γι' αυτό και - εν ετέρα εικονίσει - μού συστήνεται ως η μύχια χαρά του πιο άπειρου χρόνου, του πιο απέραντου σύμπαντος, του πιο ανέκπτωτου είναι.

Γιώργος Καστρινάκης

Πηγή: antifono.gr